

**BEN
OLIVER**

**TADY KONČÍ
LIDSKOST**

FRAGMENT

Cela

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Ben Oliver

Cela – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

FRAGMENT

Sarah. Promiň, v téhle žádné draci nejsou.

*Ovládlo ho čiré vzkytění života, vlna přílivu bytí, vrcholná
radost každého jednotlivého svalu, kloubu a šlachy z tobo,
že všechno je opakem smrti, že to všechno plamenem hoří
a skokem se vrhá, vyjadřuje se pohybem, letí a jásavě se vznáší
pod jasem hvězd a po tváři mrtvé hmoty, která se nepohybuje.*

VOLÁNÍ DIVOČINY, JACK LONDON

DEN
736
VĚZNICE LOOP

Nastává čas žní a jediné, co přetrvává, je strach. Takhle to chodí noc co noc ve stejnou dobu.

Nemůžu říct, jestli uplynuly minuty nebo možná hodiny, ale v jistý okamžik začnu blouznit.

V duchu se snažím oprostít od bolesti a paniky a najednou už se nenacházím ve své cele. Stojím na střeše Black Road Vertical, kilometr vysokého mrakodrapu, ve kterém jsem kdysi bydlel. Kluk s blondátými vlasy křičí a ustupuje k okraji střechy. Nebezpečně se k němu blíží dívka v masce čarodějnice a on se snaží vytáhnout z kapsy zbraň. Jestli něco neudělám, zabije ji.

„Nepřibližuj se!“ vykřikne a hlas mu zuřivostí a strachem přeskakuje.

Naposledy zabere a vytáhne pistoli z kapsy. O krok od dívky ustoupí a namíří jí na hlavu.

Jakmile jsou žně u konce, rychle otevřu oči. Ležím na betonové podlaze své malé zašedlé cely totálně vyčerpaný. Srdce mi bije tak rychle a hlasitě, až slyším, jak se jeho ozvěna odráží od stěn průhledného skleněného tubusu, který mě obklopuje od stropu až k zemi.

Snažím se připravit na to, co přijde, pokusím se zadržet dech, ale je už pozdě. Ze stropu se na mě neúprosně valí tak silný proud ledové vody, až mám pocit, že se udusím. Plíce mám v jednom ohni a tubus se dál plní chemicky ošetřenou vodou. Moje vyčerpané tělo prahne po kyslíku, ale pokud bych se nadechl, utopím se.

Zdá se to jako věčnost, než se pode mnou otevře mříž a odtékající voda mě stáhne s sebou. Dávím se a lapám po vzduchu.

Ležím nahý na dně válce a trhaně dýchám. Teď přijde na řadu rozžhavený vzduch: neutuchající poryv větru, který je tak horký, až hrozí, že mi popálí kůži.

Jakmile jsem suchý, vzduch přestane foukat, válec se vznese ke stropu a zmizí v něm – než se ke mně snese zase zítra. Potom nejsem bůhví jak dlouho schopný dělat nic jiného než jen nehnutě ležet na chladné podlaze.

Tohle je v Loopu jediný možný způsob, jak si dát sprchu; vládou schválený waterboarding.

Brzy přijde déšť; i když mě každou noc po energetických žních bolí celé tělo, přinutím se zůstat vzhůru a sleduji ho. Přichází o půlnoci – půl hodiny po skončení žně – a vypadá to, jako by se na třicet minut přihnal monzun.

„Happy, mluv se mnou,“ podaří se mi říct skrz přerývaný dech. Obrazovka na zdi oživne.

„Ano, vězni?“ ozve se z displeje klidný až utěšující ženský hlas.

„Životní funkce,“ poručím.

„Tep 201, pomalu klesá. Tlak 140 na 90. Teplota 37,2 °C. Dech 41–“

„Fajn, dobře,“ přeruším ji. „Díky.“

Donutím se vstát, ale třesou se mi nohy. Svaly mám namožené a nechtějí mě poslouchat. Rozhlédnu se po cele, a to mě trochu zklidní. Stále stejné čtyři šedivé zdi narušené jen třemi otvory – třicet centimetrů širokými dveřmi umístěnými v jedné

z nich, obrazovkou na druhé a maličkatého okna na stěně vzadu. Moje jednolůžková postel a na ní tenká deka s polštářem; v rohu toaleta z nerezavějící oceli a za ní umyvadlo. Kromě hromady knih a stolu zapuštěného do podlahy tu nic není.

Podívám se na potemnělou obrazovku na zdi. Ukazuje, že do půlnoci zbývá pět minut. Mám pocit, jako bych se ještě vůbec neprobral. I když jsem vyčerpaný, donutím se k pohybu, pomalými rozklepanými kroky se došourám do zadní části místnosti a zadívám se malým obdélníkovým oknem na oblohu.

Ještě stále dýchám ztěžka, takže musím odstoupit od skla, aby se nemlžilo a nebránilo mi ve výhledu.

Noční vzduch protínají záblesky stovek drobných explozí. Cela je zvukotěsná, takže není nic slyšet, ale jako malý jsem výbuchy slyšel často, takže mi přijde, jako bych je doopravdy slyšel i teď. Z paobrazu po výbuších vystoupí temné dešťové mraky, spojí se a utvoří na obloze potemnělý pás. Rozprší se tak prudce, že první kapky na betonovém dvorku úplně cákají. Během chvíle se začnou tvořit hluboké kaluže a do nosu mě udeří jejich vůně: nikoliv skutečná, ale znovu jen vzpomínka. Čerstvá vůně čistoty, kterou ucítím, jakmile zavřu oči. Pokaždé, když na ni pomyslím, přeji si, abych mohl vyjít ven a nechal se deštěm smáčet. Kdyby to ovšem šlo.

Děšť značí nový den. Je druhého června, mám šestnácté narozeniny. Jsem tu už víc jak dva roky. Tohle je začátek mého 737. dne v Loopu.

„Všechno nejlepší k narozeninám,“ zašeptám.

„Vše nejlepší, vězni 9-70-981,“ ozve se odpověď z obrazovky.

„Díky, Happy,“ zamumlám.

Lehnu si a napomenu se, abych se nerozbrečel. Stejně by to k ničemu nevedlo a nic by to nezměnilo, ale i tak se mi pár slz skutálí po tvářích.

Cítím ty těsné zdi i tu silnou vrstvu kovu ve dveřích, které se mi nikdy nepodaří otevřít. Všechno je tak nasáklé pocitem marnosti. Připomenu si, že nemusím podstupovat Odklady, že můžu odmítnout, a akceptovat tak skutečnost, že jsem odsouzený k smrti a že smrt je jediný způsob, jakým to skončí. Nemusím se tomu bránit.

Tenhle pocit marnosti, beznaděje – to je přesně to, co nastane, když vůdce nezná slitování, když je soudce nemilosrdný a když necháte o lidských osudech rozhodovat stroje.

DEN
737
VĚZNICE LOOP

Opět jsem vzhůru dřív, než začne zvonit budík. Sleduji, jak se obrazovka pomalu probouzí ze spánkového režimu a rozzáří se.

Čas ukazující 7:29 překlikne na půl osmou a já začnu odříkávat ranní buzení.

„Vězni 9-70-981. Dnes je čtvrtek druhého června. Váš 737. den v Loopu. Vnitřní teplota v cele je devatená–“

„Přeskoč to,“ zamručím, přehodím nohy přes okraj postele a postavím se.

„Jistě. Prosím, vyberte si ze snídaňové nabídky,“ požádá mě hlas.

Požádám Happy o toust a pomerančový džus.

Otočím se čelem k obrazovce. V levém horním rohu se nachází moje fotografie. Vznikla v den, kdy mě uvěznilí, a nepatří zrovna k těm nejlepším: v obličejí vypadám jako omráčený, z tmavé kůže mi prosvítají různé jizvy; můj nos se zdá větší než ve skutečnosti a uši mám jak plachťáky.

Kdybych byl bohatý, tak by mi ještě před narozením všechny tyhle nedokonalosti kosmeticky upravili, ale patřím mezi Reguláty,

takže se musím smířit jak se svým velkým nosem a ušima, tak i s těmi jizvami. Ale mně to nevadí – máma říkávala, že ze mě dělají člověka. Pod fotografií jsou informace, které mi obrazovka předčítá každé ráno: venkovní teplota; teplota v místnosti; datum a čas; kolik dní už jsem tady; a odpočet nejen mé poprav, ale i dalšího Odkladu (údaje se od sebe liší o jeden den).

Panel pod obrazovkou se otevře a na malý kovový stolek vyjede ták se snídání.

Toast je suchý a špatně se polyká. Jakmile dosnídám, odložím podnos zpět na místo před panelem, ze kterého předtím vyjel, a dopravní pás ho odveze.

Happy znovu promluví. „Vězni 9-70-981,“ řekne, „dnes je čtvrtek. Obdržíte čistou uniformu.“

„Jasně, fajn,“ odvětim a začnu si rozepínat suchý zip na přední straně bílé vězeňské kombinézy a skopávat si u toho boty z nohou.

Vytáhnu nohy z vězeňských boxerek (jsou hrozně naškrobené a koušou) a položím kupičku prádla na podnos, který se na dopravním pásu odšine pryč. Špinavé oblečení zmizí a já čekám uprostřed své cely nahý. O pár vteřin později se objeví kupička čistého, úhledně složeného a naškrobeného oblečení.

Většinu toho odložím na postel a natáhnu si trenýrky. Začnu cvičit: kliky, sedy-lehy, squaty, shyby na futrech dveří a půl tuctu variant stejných cviků, dokud ze mě nelije a nepadnu vyčerpáním. Obvykle bych po hodině cvičení skončil, ale dnes chci pokračovat. Chci cvičit dál, chci uniknout bolesti, která se mě snaží držet jako klíště. Jedu znovu od začátku: kliky, sedy-lehy, dřepy, shyby. Cvičím až do chvíle, než mě začne pálit celé tělo a nejsem schopný ze sebe už nic víc vymáčkнуть.

Ležím vyčerpaný na zemi. Pak se nechám pohltnout bolestí.

Maddox je pryč.

Smiřuju se s tím. Nechávám se tou skutečností převálcovat, nechávám ji zhostit se mě.

Dřív, než si obléknu čistou vězeňskou uniformu, umyju se vodou v malém umyvadle a oťru se do ručníku.

„Vězni 9-70-981,“ ozve se Happy, „připravte se na každodenní projev Dohlížitele Regionu 86, pana Galena Rye.“

„Báječné,“ zamručím a posadím se na postel čelem k obrazovce.

V celém městě a vesnicích na předměstí přestanou v tu chvíli projektory společnosti Barker chrlit holografické reklamy; všechny hry, rozšířená realita a jakékoli společenské dění se v Opto-čočkách okamžitě pozastaví; každý televizní přijímač, VR modul i displej je nucen odvysílat Galenovo každodenní sdělení.

Na malé vězeňské obrazovce se objeví jeho obličej. Přátelský, vřelý a sebejistý.

„Dobré ráno, občané,“ spustí Galen s potutelným úsměvem na tváři. „Vím, že jste všichni velmi zaměstnaní, takže budu stručný.“

Tohle každodenní politické vysílání mě nezajímá, ale jakmile divák pohlédne jinam, záznam se okamžitě zastaví, dokud ho dočtyčný nezačne znovu sledovat. Je lepší to vydržet.

„Můj závazek zvýšit roli strojírenství začíná přinášet své ovoce a já bych se osobně rád zaručil za to, že pro Reguláty bude zajištěno padesát procent práce, kterou nevykonávají roboti. My nejsme rozdělený národ, jak vám podsouvají média; nepřipustím, aby se tak stalo, ne dokud jsem na strážní, ne dokud zastávám funkci Dohlížitele.“

Obrátím oči v sloup a na malou chvíli, kdy se nesoustředím na obrazovku, Galen ztuhne se vztyčeným prstem, dokud ho nezačnu opět sledovat a on se znovu nerozhovoří o svých strategiích a o tom, jak je Region 86 za posledních patnáct let nejúspěšnější. O tom by se ale dalo polemizovat.

Projev zakončí svým obvykle známým mottem – *Jako jeden* – a já strávím další dvě hodiny čtením. Mám štěstí; rok poté, co mě zavřeli do vězení Loop, jsem se skamarádil s jednou jejich lidskou zaměstnankyní – dozorkyní Wren Salterovou. Sbírá starožitné knihy – ne ty elektronické, ani ten typ, co lze zobrazit na Opto-čočce, ale originální, tištěné na papír. V Loopu se místnosti každé tři sekundy skenují. Kontroluje se tak přítomnost vězně a hledá pašovaná elektronika. Ale starých knih se to naštěstí netýká. U nohou postele jich mám naskládaných sto osmdesát devět. Je tam všechno možné – od tři sta let starých, vlhkostí nasáklých westernů se zažloutlými stránkami a vybledlým textem v rozích, až po knihy tištěné masově zhruba tak v době, kdy jsem se narodil.

Pokud je kniha skutečně dobrá, jsem schopný přečíst ji za jediný den. K několika z nich se stále vracím, protože mě uchvátí příběh nebo postavy. Zajímalo by mě, jestli byly populární v době, kdy je vydali. Např. *Spřízněné duše*, *Harry Potter*, *Pí a jeho život* nebo *Levá ruka tmy*.

Právě teď jsem v půlce knihy, která vypráví o rodině uvězněné ve strašidelném hotelu. Napsal ji můj oblíbený autor – četl jsem od něho minimálně dalších pět knih a tahle je zatím asi nejlepší.

Líbí se mi, že se při čtení můžu ztratit na úplně jiném místě. Je mi jedno, kdo jsem a kde jsem, hlavně když se občas ocitnu někde jinde. Předpokládám, že v tomhle se moc neliším od závisláků z periferií.

O půl dvanácté se začne pomalu a potichu zvedat stěna v zadní části cely. Zaslechnu ptáky a ucítím vítr a sluneční teplo. Odložím knihu a postavím se ke stěně.

Každý den smíme být hodinu na čerstvém vzduchu – k tomu má každý vězeň svůj plácek ve tvaru trojúhelníku. Čtyřicet pět minut z toho si dávám sprinty po jeho obvodu.

To, jak vězení ve skutečnosti vypadá, pochopíte až ve chvíli, kdy se dveře úplně otevřou. Kupodivu je to jedna velká smyčka; podle toho ho pojmenovali. Loop měří kilometr po obvodu a čítá sto padesát pět cel a prostor u vchodu, který vede přímo až k jediné přístupové i únikové cestě zároveň – k Temnovlaku, který je s Loopem propojený sítí tunelů. Jednotlivé vězeňské místnosti měří v nejširším bodě necelé tři metry a dva a půl metru u zdi, která vede na dvůr. Všechny čtyři stěny jsou metr silné, strop půl metru, a postavené z betonu: díky tomu jsou místnosti zvukotěsné, nelze z nich uniknout a prakticky je ani vyhodit do povětří. Každý vězeň má k dispozici určitý prostor na dvoře; ten vlastně navazuje na zúženou část cely, a rozpíná se do délky téměř šedesáti metrů až k obrovskému betonového sloupu uprostřed, na kterém jsou usazené drony.

Vycházky jsou jediná chvíle, kdy mají vězni dovoleno spolu mluvit, i když na sebe přes patnáctimetrovou zeď, která nás odděluje, nevidíme. Než se stěna vysune ani ne do poloviny, zaslechnu křik všech ostatních spoluvězňů; slyším Pander Banksovou zpívat jednu ze sedmi písní, které si pamatuje ještě z dob, kdy žila na svobodě. Jakmile všech sedm přezpívá, začne znovu od začátku.

Z druhé strany dvora vnímám bzučení startujících dronů a jejich výhrůžky Malachaii Bannisterovi, který rád leze po zdech a vyčkává až do té doby, než ho robotická hlídka *jednou* za tři sekundy zaměří, pak seskočí dolů a směje se tomu. Ve čtvrté a páté cele po mé pravé straně slyším Poda a Igbyho, dva z těch méně hlučných vězňů. Hrají nějaké hry a mají k tomu kostky, které jim Wren potají propašovala do cely. Musí být neuvěřitelně upřímní a důvěřiví, protože ani jeden z nich nevidí přes zeď, aby si ověřil, kolik ten druhý hodil.

Po obou stranách slyším plánovače; jde o skupinku čtyř vězňů – nalevo ode mě Adam Casswell, Fulton Conway a Winchester

Shore a vpravo Woods Rafka –, kteří neustále diskutují o tom, jakým způsobem by bylo možné utéct. Jejich plány začínají u nesignifických nápadů (přeletět přes zed' s využitím letecké technologie dronů) a končí až u těch rafinovanějších (zkoordinovat útok, využít Odkladů nebo unést Temnovlak). Stejně jako všichni ostatní moc dobře vědí, že z Loopu nelze utéct a také že se vše, co si řekneme, nahrává – vláda má přístup ke kamerám o velikosti špendlíku, jež nám voperovali doprostřed čela (přestože je to protizákonné). Ale ani to je nezastaví.

Nicméně všechen tenhle chaos přehluší jeden chraplavý hlas. Bez přestání řve, že mě hodlá zabít. Stále dokola opakuje moje jméno, a to od chvíle kdy se zadní stěna zvedne, až do doby, kdy se spustí. Každý. Jeden. Den.

„Luko Kane,“ vriská. „Luko Kane, zabiju tě. Luko Kane, já tě zabiju.“

Tenhle uřvaný kluk přišel do Loopu den po mně a přísahá mi smrt už sedm set třicet šest dní. Přiznávám, že prvních několik dní mě to děsilo; dokonce tak moc, že jsem ani na vteřinu neopustil celu – vyšel jsem na dvůr a okamžitě se vrátil zpátky. Happy si z toho vyvodila, že už nechci trávit čas venku, zadní stěna se zatáhla a já zůstal sám v tichu. Brzy mi došlo, jak jsem byl hloupý, protože neexistuje žádná možnost, jak by se ke mně mohl dotýčný dostat, žádný způsob, jakým by dokázal přelézt ty obrovské zdi. V momentě, kdy by se o to jen pokusil, zasáhla by ho plná dávka jedu z dronů.

Dozorci mi prozradil, že ten uřvaný kluk se jmenuje Tyco Roth. Nejhorší na tom všem je, že nemám tušení, o koho se jedná a proč mě chce zabít.

Stěna mé cely konečně zmizí ve stropě a já vystartuju na dvůr. Běžím, co nejrychleji to jde. Jakmile se přiblížím ke sloupu uprostřed dvora, zpomalím, dotknu se ho rukou a okamžitě vystartuju zpět ke vchodu do cely. Doběhnout doprostřed a zpět netrvá

déle než dvacet vteřin a já pak běhám dál, dokud nemůžu popadnout dech a nepálí mě svaly. Cítím, jak se mi v nohách hromadí laktát, ale i přes všechnu tu bolest se do toho opřu ještě víc. Jde o revoltu. Takhle vládě ukážu, co si o tom všem tady myslím.

Utíkám zpět do středu. Zdi, které mě po obou stranách oddělují od sousedních dvorů, jsou tak blízko, že se jich můžu dotknout, a přemýšlím o prázdném prostoru po pravé ruce; tu celou už dva dny nikdo neobývá. Patřila Maddoxi Fairfaxovi, mému nejlepšímu příteli, Regulátovi, kterému chyběly tři měsíce do přeložení do Bloku. Maddox zkoušel své štěstí v průběhu jedenácti Odkladů, dokud nedošlo na ten poslední a na operaci; vzali mu oči a nahradili je prototypem protézy. Byla to technologie zkombinovaná s laboratorně vypěstovanou tkání. Jeho nové oči chvíli fungovaly. Když se vrátil do Loopu, šíleně trpěl. Stehy a otoky se nechtěly hojit, ale i tak byl schopen mi pouhým pohledem z jedné zdi na druhou říct přesné míry dvora, okamžitě odhadl, kolik litrů vody nateklo do tubusů při žních, a pokud nám nad hlavou přelétalo letadlo, dokázal odhadnout jeho výšku, přesnou dráhu a rychlost, jakou se pohybovalo.

A pak jednoho dne už to najednou nebyl ten stejný Maddox. Jeho tělo začalo odmítat protézy a tkáň se zanítla. Odvezli ho Temnovlakem na pozorování, a už se nevrátil.

To je riziko, které podstupujeme, pokud souhlasíme s Odklady. Modlíte se za nanotechnologické pokusy, očkování nebo kosmetické injekce, které vás zbaví ochlupení po celém těle, případně změni barvu vašich očí, ale čas od času se vězni odeberou na Odklad. A jakmile se vrátí a zadní stěna se otevře na čas vycházek, slyšíte je křičet bolestí, protože jim doktoři vzali nohy nebo plíce nebo srdce a nahradili je něčím novým, něčím automatizovaným.

Odklady se provádějí ve prospěch Altů. Pokusy slouží k testování nových produktů, které ulehčují život zámožným lidem; my všichni v Loopu jsme jen pokusná morčata pro zbohatlíky.

Myslím na Maddoxe. Prvních pár týdnů po procesu, poté, co mě Happy shledala plně zodpovědným za to, co jsem udělal, a poslala sem, mi dělal průvodce.

Promluvil na mě čtvrtý den. Bylo to vůbec poprvé, kdy jsem se opovážil vstoupit na dvůr na delší dobu. Mluvili jsme spolu o Odkladech, o tom, že dává mnohem větší smysl je raději odmítnout a přijmout vlastní popravu než se přizpůsobit vůli vlády, ale oba jsme věděli, že odmítnout je téměř nemožné. Vybrat si smrt je jako plivnout naději do obličejce, a – i přesto jak moc zoufalé se všechno zdá – naděje umírá poslední.

Můj první skutečný Odklad (když nepočítám povinný vstupní zákrok, při kterém vám implantují protiúnikovou technologii) přišel o šest měsíců později. Dlouho jsem zíral na obrazovku a uvědomoval si, že jednoho dne se smluvně zavážu k Odkladům, ať už půjde o amputaci, kostní náhradu nebo novou syntetickou krev, a že když se to nezdaří, umřu s křikem v bolestech. Vědci v Zařízení, kde jsou Odklady vykonávány, nezabíjejí z milosrdenství. Přivezou pacienta na pozorování a pak ho sledují dvacet čtyři hodin denně sedm dní v týdnu, dokud nezemře. Dokonce mu ani nenabídnou žádné léky na bolest – studují jednotlivé vteřiny kamerového záznamu, sledují, jak tělo odmítá nové končetiny, jak selhává nová slinivka, nebo praskají zpevněné žíly. Zaznamenávají údaje o prahu pacientovy bolesti a reakci jeho těla na neúspěšný pokus, který pak jen přizpůsobí a vyzkouší na dalším vězni.

Povídá se, že nejhorší je to v Bloku. Tam dochází k Odkladům jednou za šest týdnů namísto šesti měsíců. Blok je novější zařízení, které dostavěli před sedmi lety. O tom, co se tam děje, se moc neví, ale kolují hrůzostrašné zvěsti o mučení a o podmínkách mnohem horších než v Loopu. Do Bloku odesílají vězně, kteří čerstvě dovršili osmnáct let. Zbývá mi sedm set třicet dnů, než dojde i na mě.

Nechci už myslet na Odklady a Blok, na rozsudky smrti a Maddoxe, a proto zkrátka jen běžím. Nakonec se sesunu na zem u dělicí stěny mezi mým a Maddoxovým dvorkem. Zhluboka se nadechnu – vzduch je teplý – a přemýšlím o tom, jak dýchají Alti; MKD (mechanizovaný, kyslík doplňující) systém nahrazuje kyslík v krevním řečišti sedmkrát výkonněji než jejich původní plíce a AP (automatizované pulmonální) moderátory místo srdce jim čistí a neslyšně pumpují krev do žil.

Nadlidské bytosti, kyborgové, Altové; ti, co na nás Reguláty pohlížejí, jako bychom byli vzduch.

Už téměř popadám dech, když vtom zaslechnu něco z rozhovoru o několik dvorků dál. Donutím se vstát a přejdu ke zdi. Mezi zpěvem a výhrůžkami smrtí Tycy Rotha zachytím hlasy Alistaira George a Emery Faithové. Baví se o tom, co se děje za zdmi věznice.

„Mluví se o nepokojích. Jako by se Reguláti měli vzbouřit...“ povídá Alistair, nicméně jeho irský přízvuk se prolne s okolním chaosem, takže konec věty už neslyším.

„Jak?“ odvětlí Emery. „Jak by to vůbec chtěli udělat? Vždyť tenhle boj se nedá vyhrát.“

„Mluví se o válce. Říká se, že...“ Alistairův hlas se znovu vytratí.

„Alistaire, neválčilo se už stovky let.“

„To ne, ale co všichni ti lidi, kteří se vytratil z města? Zaslechl jsem, že se ukrývají v Červených zónách. Co když...“

Snažím se, abych v kakofonii všech zvuků zaslechl celou větu, ale rozhovor přeruší kvílení sirén následované Happyiným hlasem. Máme minutu na návrat do svých cel. Abychom si připomněli, co se stane, když neuposlechneme jejich příkaz, drony, které doposud spočívaly na sloupech uprostřed, se vynesou k nebi a zbraněmi snímají jednoho vězně po druhém. Slyším poslední loučení, poslední tóny Panderina zpěvu i poslední Tycovy

výkřiky a vězni Loopu se začnou odebírat do svých cel, kde stráví další den v tichosti a osamění.

Posadím se na postel, a než se stěna uzavře, vychutnávám si pofukování vánku. Pak opět nastane ticho.

Přemýšlím o rozhovoru mezi Emery a Alistairem. Mluvili o válce tam venku, ale není možné, aby se to mohlo stát; svět řídí jedna vláda a jejím poradcem je nevyvratitelná logika systému Happy. A je tu ještě jeden důvod, proč ty klepy nebrat vážně – neexistuje způsob, jakým by se dva vězni v Loopu dostali k informacím zvenčí. Nemáme tu návštěvní hodiny, nesledujeme televizní vysílání, nepoužíváme Opto-čochy, snímací kamery ani VR, a přesto, že operačním systémem všech těchto prostředků je Happy, neexistuje žádný způsob, jak se k informacím dostat, dokonce ani prostřednictvím obrazovky. Jediný přímý kontakt s lidmi, který máme, je přes dozorkyni Wren, po které vláda vyžaduje, aby k nám docházela jednou denně a nosila nám odpolední jídlo. Je to považováno za soucitné gesto veřejných činitelů (samozřejmě na základě doporučení Happy), což má zabezpečit lidi v tom, že se zločinci se nejedná úplně jako se zvířaty.

Poslední z lidí, koho jsem tam venku viděl, nebyl dozorce ani hlídač nebo doktor v Zařízení, ale moje sestra Molly. Když mě Maršalové vlekli pryč z domu, plakala a prosila mě, abych neodcházel.

To byl můj poslední den na svobodě; odvedli mě na stanici, kde jsem se doznal ke svým činům, Happy si mě prověřila a pak mě vzali do Zařízení, kde mě nejprve řízli do zápěstí a vimplantovali magnetické jádro ovinuté kobaltem, a potom do prsou, kde mi přístroj připojili k srdci. Tohle byl můj první Odklad – každý z vězňů v Loopu si tím musí projít, protože jen tak nás můžou sledovat a vědět, jak předejít nepokojům a pokusům o útěk.

Přestanu na to všechno myslet; jsou to nešťastné vzpomínky

na konec mého skutečného života a začátek tohohle monotónního, každodenního stereotypu, ve kterém se nic neděje, nic nemění, a dokud bude mít vláda svoje způsoby, nikdy se ani nic nezmění.

„Happy,“ pronesu a letmo pohlédnu na displej.

„Ano, vězni 9-70-981?“ ozve se z obrazovky.

„Panoptickou přehrávku. Den: 733, místo: Loop. Čas: jedenáct čtyřicet pět dopoledne.“

„Hned,“ odpoví displej. Statistiky a čísla se rozplynou a nahradí je záznam z panoptické kamery, kterou mi vimplantovali do hlavy. Slyším, jak ztěžka dýchám, když dobíhám svůj poslední sprint od sloupu ke dveřím. Záznam se pomalu přenese přes dělicí zeď a sesune se dolů.

„Hej, Maddoxi.“ Odpovědí na můj vlastní hlas, překřikující Tycův jekot a Panderin zpěv, je mi ticho. „Maddoxi, jsi tam?“

Sleduji záznam, cítím, jak se mě začíná zmocňovat bolest, ale tentokrát se snažím zadržet slzy.

Konečně ho zaslechnu. Maddoxův hlas, slabý a zlomený.

„Myslím, Luku, že tentokrát mě dostali,“ zazní jeho roztřesená slova přes zeď.

„O čem to mluvíš?“ slyším, jak se mi navrací hlas, plný humoru a přesvědčení, že si ze mě můj kamarád dělá jen srandu.

„Myslím, že do Bloku už to nedám. Možná je to dobře.“

Srdce se mi rozbušilo jako o závod, když jsem pochopil, co se děje, a to už předtím bilo jako splašené.

„Maddoxi, co je s tebou?“

„Ty oči, Luku, nedávají to.“

Jen Maddox mě mohl oslovovat Luku, a neslychá se mi to teď snadno.

„Zastavit záznam,“ řeknu trhaně pod náporem emocí. „Playback. Den číslo 4, místo: Loop. Čas: jedenáct třicet.“

„Zajisté,“ ozve se z obrazovky.

Sleduji záznam. Nejistým krokem vycházím na dvůr a třesu se, protože na mě zase řve Tyco Roth.

„Jsi to ty, ten novejš?“ ozve se Maddoxův hlas.

Pohlédnu k holé dělicí stěně. Na záznamu je to vidět. Zůstávám potichu.

„Jmenuju se Maddox a tipuju, že ty jsi Luka Kane, ten, co tu o něm neustále huláká ten psychopat. Nevšímej si ho, tomu sráčovi očividně přeskočilo.“

Přejdu ke zdi a přiložím ruku na kov. „Ano, já... jsem Luka Kane.“

„Luko Kane,“ zopakuje Maddox, „rád tě konečně poznávám, sousede.“

„Proč by mě ten kluk chtěl zabít?“ Můj hlas, tak prázdný a vystrašený. Tak mladý.

„Kdo to má sakra vědět?“ odpoví Maddox, tak bystrý a sebejistý. „Koho to sakra zajímá? Nemůže se k tobě dostat.“

„Vězni 9-70-981,“ vyruší mě Happy od sledování obrazovky, „máte poslední dvě minuty vašeho denního povoleného limitu vzpomínek.“

„Playback,“ odvětim. „Den číslo 6, místo: Loop. Čas: 11:39.“

„Jistě,“ řekne Happy.

Zobrazí se nový záznam: dvůr, dělicí zeď, Maddoxův hlas.

„Luko, můj dobrý kamaráde, věc se má tak, že si na tohle místo můžeš taky zvyknout. Odpočivej, buď v pohodě. Pokud tě nepotká štěstí, budeš tu fakt hodně dlouho.“

„Nepotká štěstí?“ slyším sám sebe odpovědět. Můj hlas je o poznání zřetelnější než to vyděšené, roztřesené koktání čtvrtý den.

„Přesně tak,“ prohlásí Maddox. „Udělili z nás pokusný krysy, kámo. Nic dobrýho nás na konci tohohle všeho nečeká.“

„Tak proč se obtěžujeme s Odklady?“

Tehdy se tomu zasmál. „Na to samý se pokaždý ptám i sám sebe. Víš, jak to dělaj? Jak nás popravěj?“

„Předpokládám, že nám deaktivují srdce.“

„Používaj Vymazávače. Už jsi někdy nějaký viděl? Připomínají poloviční tenisové rakety bez výpletu, asi jako srp, ale jakmile jeho střed zasáhne některou část tvého těla, rozpadne se na neviditelný mikroskopický částičky. Až při dalším Odkladu uvidíme, jestli máš tak silnou vůli čelit výmazu.“

Displej potemní. „Dosáhl jste denního povoleného limitu vzpomínek.“

„Fajn,“ řeknu. „Můžu mít teď trochu soukromí?“

„Samozřejmě,“ odpoví Happy a z displeje zmizí všechny informace.

Napomenu se. To, že na něj neustále myslím, k ničemu není a zpátky ho to nepřivede.

Lehnu si zády na postel a popadnu knihu, co mám pod polštářem. Nepřečtu ani pět slov a už mě úplně pohltní. Tohle je lepší než samotné Opto-čočky, dokonce lepší než 3D zařízení a jeho technologie pro ovlivňování snů.

Uplynou dvě hodiny, a než se odsune panel ve dveřích, zaslechnu Wrenin hlas.

„Všechno nejlepší, Luko.“

Okamžitě mě to vytrhne z příběhu, ale jakmile slyším její hlas, neovládnu se a usměju se.

Wren je tady dozorkyní už víc jak rok. Její předchůdce se jmenoval Forrest Hamlet. Byl to starší nevraživý chlápek, který na mě nejprve zhruba pět vteřin řval, pak mi dírou ve dveřích šoupl jídlo, s prásknutím zavřel špehýrku a do dalšího dne už se neobjevil. Nejhorší na tom celém ale bylo, že jsem se na něj těšil. Loop mě naučil nikdy nepodceňovat sílu osamělosti; donutí vás to postrádat i ty nepříšernější okolnosti.

Wren je ovšem jiná. Ano, je to sice Altka, ale není jako ostatní. Skutečně jí záleží na věznicích i na jejich duševním zdraví.

„Díky,“ odpovím. Sednu si a otočím se, abych jí viděl do tváře.

„Jaká je ta kniha?“ zeptá se. Bezchybné blondaté vlasy jí padají do zelených očí.

„Úžasná,“ odvětim, založím si stránku kouskem látky, který jsem vytrhl z polštáře, a odložím ji. „Opravdu skvělá, jedna z nejlepších, které jsem doposud četl.“

„Jo, tuhle miluju,“ pronese s úsměvem. Má tak nádherný úsměv; samozřejmě že má, vždyť je to Altka, což znamená, že její rodiče zaplatili za to, aby byla společně s minimálně dalším tuctem technologických vylepšení krásná a geneticky dokonalá ještě před narozením. Její úsměv však z nějakého důvodu působí tak skutečně, přirozeně. „Počkej, až si přečteš jeho fantasy sérii, ta je možná ze všech nejlepší.“

„Nemůžu se dočkat,“ řeknu.

Wren protáhne ruku špehýrkou – to je zakázané a obrazovka na mé zdi zčervená a Happy pronese přísným hlasem: „*Vniknutí. K uzamčení dojde za pět vteřin, čtyři, tři...*“

Když zahlédnu, že Wren drží v ruce malý balíček zabalený v červeno-stříbrném balicím papíru, rychle vstanu. Vezmu si ho od ní a zírám na něj. Ona mezitím stáhne ruku zpátky a výstražný hlas utichne.

„Dárek?“ zeptám se a civím skrz otvor.

„Máš přece narozeniny,“ odpoví a pokrčí rameny.

„Já jsem si nemyslel...“ začnu, ale větu už nedokončím; místo toho roztrhnu balicí papír.

„Je to jen další kniha,“ povídá, „ale je fakt dobrá.“

Otočím svazek v rukou, přední stranou nahoru. Obal je zelený a jsou na něm namalovaná stébla trávy v poli. Přečtu si název: *Pán prstenů*.

„Je to první díl trilogie,“ povídá. „Myslím, že se ti bude moc líbit.“

„To je úžasný,“ řeknu. „Děkuju ti.“

„Nemáš zač.“

„Hned jak dočtu tuhle,“ kývnu hlavou směrem k posteli, „pustím se do ní. Chceš některé z nich vrátit?“

Ukážu na malou hromádku knih u nohou postele a Wren zavrtí hlavou.

„Ptáš se mě na to každý den,“ zasměje se. „Nech si je, na Vintage jich dostanu deset za jeden koin.“

„Jsi si jistá?“

Wren kývne na souhlas a já si uvědomím – nikoliv však poprvé – že tyhle knihy (pro mě poklad nevyčísitelné hodnoty) neznamenají tam venku, kde vládne technologie a úplný virtuální fanatismus, vůbec nic.

„Jsem si jistá,“ povídá. „No, a jak se máš?“

Příštích deset minut si povídáme o tom, jak se tam venku daří mému oblíbenému bruslařskému týmu, o všech možných filmech, které Wren poslední dobou zhlédla, o jejích ambicích stát se virtuální architektkou, jak ve svém volném čase studuje zákoník, a najednou přijde čas, kdy už musí odejít. Podá mi sendvič k obědu a rozloučí se.

A tohle je ta nejhorší část dne; v momentě, kdy se špehýrka uzavře, vím, že dalších dvacet čtyři hodin Wren neuvidím. Nejsou ještě ani tři hodiny odpoledne a já, kromě čtení a čekání na žně, nemám nic na práci.

Obklopený tichem začnu přemýšlet nad tím, jak těžké by to tady ve vězení pro mě bez Wren bylo. Než odešel Forrest do penze, byl jsem ve vězení už víc jak rok a cítil jsem, jak na mě padá tíha života v Loopu. Vnímám jsem, jak se jednotlivé vteřiny každé hodiny natahují donekonečna, a míval jsem pocit, že se z toho zblázním.

A pak, když se jednoho dne špehýrka otevřela – to jsem zrovna ležel na posteli a čekal, až se ozve chraplavý hlas Forresta Hamleta, který by se víc hodil k obličejí hezkého Alta než k stárnoucímu muži, co na mě řve vládou schválené otázky – někdo pronesl: „Ahoj, já jsem Wren, jsem nová dozorkyně.“

Myslím, že ve chvíli, kdy jsem se posadil a spatřil ji, jak se na mě usmívá, ty její neskutečně zelené oči zářící způsobem, jakým to umí jen Altové, široký úsměv odhalující dokonalé bílé zuby, jsem pocítil malou jiskřičku naděje. Odpověděl jsem jí na pozdrav a začali jsme si povídat – nešlo o žádné hluboké úvahy nebo něco smysluplného, jen o pár milých přátelských frází. *Jak se máš? Jak se jmenuješ? Jak dlouho už jsi tady?* Měl jsem pocit, že se zajímá.

Když mi poprvé darovala knihu, okamžitě jsem se do ní zamiloval. Bylo to prosté gesto. „Jen drobnost na zkrácení dlouhé chvíle,“ řekla a zasmála se. Já zíral na černý obal s červeným obrysem vlka vyjícího na měsíc. Řekla, že na to koukám jak na sklenici ledové vody v poušti, a já jen přitakal, že mi to tak připadá. Pěkně chabá odpověď, ale ona se usmála. Byla to kniha od Jacka Londona, *Volání divočiny*, prastarý román o psovi, který se připojí k vlčí smečce. Zamiloval jsem si ji a dodnes ji umím odříkat z paměti; ve chvíli, kdy ke mně Wren přišla nazítří s další knihou, jsem ji měl už dvakrát přečtenou.

Od té doby mi Wren nosila novou knihu téměř každý den. Dala si práci a ve volném čase na Mallu – obrovském virtuálním nákupním centru s více než čtyřmi miliony obchodů – navštěvovala antiky a antikvariáty a vybírala mi novou knihu, kterou jí do hodiny od zakoupení dopravil dron přímo až do domu. Byla obětavá, laskavá a milá. Ne jako ostatní Altové, které jsem do té doby poznal.

Wren mě zachránila před vyšinutím, které tu postihuje mnoho vězňů. Slýchávám je během vycházkové hodiny. Potom, co tam venku žili hyperstimulovaným stylem života, se v Loopu z toho ticha a samoty zbláznili.

Pořád zírám na tu špehýrku, ve které ještě před pěti minutami stála Wren, a usmívám se. Bylo štěstí, že se tu objevila. Sním svůj sendvič a snažím se ten příjemný pocit udržet v sobě, co nejdéle to jde.

V pět hodin odpoledne se na displeji zobrazí možný výběr jídel k večeři. Zvolím si polévku s chlebem a ta o pár vteřin později projede panelem. Sním ji a pak, v 17:25, se na podlaze celý rozsvítí kruh a hlas z obrazovky mi oznámí, abych se postavil doprostřed. Povzdechnu si; je čas na energetické žně.

Ve chvílích, kdy se to blíží, z obrazovky neslyším Happy, ale Galena Rye.

„Odložte si prosím všechny součásti vašeho oděvu,“ promlouvá hlasem oproštěným od obvyklého přívětivého tónu.

Můžu odmítnout, ale dron by do mě střelil jed. Povolím si suché zipy na botách (v Loopu jsou tkaničky zakázané) a odkopnu je na postel. Rozepnu suchý zip na jednoduché bílé kombiněze a stáhnu ji ze sebe. Přistane na posteli vedle bot a já stojím úplně nahý. Znovu se ozve Galenův hlas: „*Nechte ruce podél těla a držte nohy u sebe. Vězni, víte, že energetické žně jsou součástí vašeho trestu. Je vám známo, že kriminalita nebude tolerována. Víte, že vaše utrpení poslouží jako odstrašující prostředek pro ty tam venku mimo vězenní, kteří zvažují vést zločinecký život.*“

„Zavři už tu zasranou hubu,“ zamumlám.

Ze stropu se spustí skleněný tubus. Žně začnou v půl šesté.

Začíná to rychle.

Tělo mi zaplaví adrenalin; moje klidová srdeční frekvence se během vteřiny vyhoupne na maximum a jednotlivé svaly v těle se mi začnou napínat, smršťovat a tuhnout až do chvíle, kdy mám pocit, že se ve vteřině roztrhnou. Padnu na břicho, nedokážu kontrolovat křeče vlastních svalových vláken a prudce narazím obličejem na sklo. Chce se mi křičet bolestí, ale krk mám jak ve svěráku. Pak vypustí do tubusu mikroskopické nanoboty. Prorážejí si cestu kůží a žilami na spáncích, procházejí mi krevním oběhem tak dlouho, dokud se mi nedostanou až do mozku, kde se rozdvojí a vstoupí do center strachu v mozkové kůře a v amygdale. Přinutí mě věřit tomu, že můj život je ve velkém nebezpečí,

až nakonec dojdou k přesvědčení, že umírám. Bez ohledu na to, jak moc se snažím sám sebe ubezpečit o tom, že se jedná pouze o energetické žně, že tohle je způsob, jak z nás vysát energii potřebnou k zajištění provozu v Loopu a k tomu, aby Altové nemuseli platit vyšší daně za náš pobyt ve vězení, mám pocit, že to bude zaručeně můj konec. Kroutím se a zmítám v křečích, zatínám prsty do skla a zoufale se chci dostat ven.

Upadnu na zem, získám zpět svůj ztracený hlas a začnu křičet.

Žně trvají šest hodin, ale přijde mi, jako by trvaly několik dní.

Když jsou konečně u konce, jsem fyzicky i emočně vyčerpaný. Ležím na betonu lije ze mě a pak přijde na řadu voda, štíplavá, napuštěná prostředkem proti vším, triglyceridem a jakýmsi druhem žiraviny.

Poté začne dovnitř proudit horký vzduch, který přemění vodu a pot v zrnitou usazeninu, a na závěr se tubus vysune nahoru.

Jen tak tam ležím a po pár minutách se začnu usmívat, protože zítra poběžím znovu – budu běhat stále dokola a vybiju ze sebe všechnu energii, jen aby ji nedostali.

Odplazím se do postele a podívám se na hodiny. Odpočítávám minuty do půlnoci, a když odbije, přejdu k oknu a dívám se na vládou nařízený déšť.

Trvá třicet minut a je vypočítaný tak, aby na zem spadlo jen určité množství srážek nezbytných pro úrodu a stromy a aby následující den mohlo přijít přesně odměřené množství oblačnosti, které poskytne obyvatelům daného zemského kvadrantu správnou dávku slunečního světla přispívající k jejich štěstí a zdraví.

O půl hodiny později déšť ustane a já můžu jít spát.

Ležím na posteli a měsíc vrhá stíny mých rukou na zeď. Cvičím si znakovou řeč, kterou mě mamka naučila jako malého. Hláskuji jméno své sestry – *Molly*; hláskuji svou starou adresu – *Dveře číslo 44. Podlaží číslo 177. Black Road Vertical*; hláskuji *Wrenino* jméno; projdu si celou abecedu.

Tohle všechno se bude zítra znovu opakovat, den nato zas a pak znovu, stále dokola, dokud nedosáhnu osmnácti let a neodvedou mě do Bloku, nebo nebudu mít štěstí při Odkladu anebo nezemřu na nějakou novou nemoc z Červených zón.

A takhle to tu chodí. Takový je život v Loopu.

DEN
738
VĚZNICE LOOP

Jsem vzhůru dřív, než zazvoní budík, dám si snídani a začnu cvičit.
V devět hodin ráno přichází Galenův proslov.

Čtu si až do půl dvanácté, pak se potichu vysune zadní stěna a nastává čas vycházek.

Vyrazím z cely a běžím směrem ke sloupu a zpět, a pak znovu, dříve, jak to jen jde po dobu čtyřiceti pěti minut, a pak, než se vrátím zpět do své cely, patnáct minut odpočívám, užívám si teplého slunce a poslouchám, jak Pander zpívá a Tyco vyhrožuje.

Opět si čtu, a než přijde Wren, mám tu knihu téměř dočtenou.

Deset minut si povídáme. Dnes mám k obědu salát. Wren odejde a mě na víc jak tři hodiny obklopí ticho a smutek, až do chvíle, než začnou energetické žně.

Šest hodin trpím strachem a bolestí při žních.

Konečně jsou u konce a já se plazím k oknu, abych mohl sledovat déšť, předtím než ulehnu do postele a upadnu do neklidného spánku.